

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23854/2023
20.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари предлагача АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Далибор Димитријевић, адвокат из ..., против противника предлагача Града Краљево, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради утврђивања висине новчане накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж 149/22 од 23.05.2023. године, у седници одржаној 20.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж 149/22 од 23.05.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж 149/22 од 23.05.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Краљеву Р1 27/2020 од 02.12.2021. године, ставом првим изреке, утврђена је новчана накнада за експроприсано земљиште решењем Одељења за управљање имовином Градске управе Града Краљева број 465-8/2017-05 од 11.06.2019. године означено као к.п. бр. .. КО Краљево, површине 185 м2 и к.п. бр. .. КО Краљево површине 2 м2 у укупном износу од 3.605.731,83 динара. Ставом другим изреке, обавезан је противник предлагача да предлагачима на име накнаде за експроприсане непокретности ближе описане ставом првим изреке решења плати износ од 3.605.731,83 динара и то сваком предлагачу по 1.201.910,61 динар, сразмерно њиховим уделитема, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је противник предлагача да предлагачима на име трошкова ванпарничног поступка плати износ од 744.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Краљеву Гж 149/22 од 23.05.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе предлагача и противника предлагача и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, предлагачи су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члану 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије предлагача на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Службени гласник РС“, бр. 45/13 ... 106/15), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од оптег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права.

Побијаним решењем одлучено је о накнади за експроприсане непокретности, а ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији, ради уједначавања судске праксе у примени члана 41. став 2. и 42. Закона о експропријацији, односно начину одређивања висине тржишне вредности експроприсаних непокретности. У спроведеном поступку нижестепени судови су тржишну вредности експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсане непокретности (на основу налаза судског вештака грађевинске струке) у смислу члана 42. став 2. Закона о експропријацији израженог кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Указивање у ревизији на другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима за одређивање накнаде за експроприсане непокретности зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, и са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, ставом 2. истог члана да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предлог ради одређивања накнаде за експроприсане непокретности поднет је 04.03.2020. године. Побиијаним решењем потврђено је првостепено решење којим је одређена накнада за експроприсане непокретности у укупном износу од 3.605.731,83 динара, а вредност предмета спора за сваког тужиоца је 1.201.910,61 динара. Овај износ према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога ради

одређивања накнаде за експроприсану непокретност представља динарску противвредност испод износа од 40.000 евра.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога, то је Врховни суд утврдио да је ревизија предлагача недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић